

Спецвипуск

ДУМАЄМО · БОРЕМОСЯ · ЖИВЕМО

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 7 лютого 1985 року

№ 17 (3524).

Ціна 2 коп.

БЛАГО НАРОДУ — НАЙПЕРША ТУРБОТА

Зустріч виборців Індустріального виборчого округу м. Кіровограда з Є. В. Качаловським

Новими досягненнями у праці готуються зустріти наступне свято народоуладдя трудівники Кіровограда. З почуттям гордості за свою соціалістичну Батьківщину, яка йде в авангарді прогресу і миру, зібралися в Будинку політосвіти виборці Індустріального виборчого округу на зустріч з кандидатом у депутати Верховної Ради Української РСР, членом Політбюро ЦК Компартії України, першим заступником Голови Ради Міністрів республіки Є. В. Качаловським. Зустріч відкрив перший секретар Кіровоградського міського партії В. О. Сокурєнко.

З великим піднесенням присутні обрали почесну президію у складі Політбюро ЦК КПРС на чолі з товаришем К. У. Черненко.

Довірена особа кандидата — плавильник чавуноливарного заводу А. В. Говорушко розповів про життєвий шлях Є. В. Качаловського і закликав у день виборів дружно проголосувати за кандидатів непорушного блоку комуністів і безпартійних.

Потім виступили секретар парткому виробничого швейного об'єднання М. М. Дорошенко, бригадир мулярів тресту «Кіровоградмаштяжбуд» А. І. Бабич, лікар-педіатр міської дитячої лікарні, заслужений лікар УРСР Р. І. Щеглякова, курсант вищого льотного училища цивільної авіації Геннадій Градусов, директор заводу «Гідросила» Г. В. Бугрес та інші. На зустрічі виступив перший секретар обкому Компартії України М. Г. Самілик. Промовці розповіли про трудові звершення кіровоградців, які готують гідну зустріч XXVII з'їзду партії. Ставши на ударну вахту, більше 300 бригад, змін, дільниць і цехів, понад 7 тисяч трудівників зобов'язалися завершити завдання п'ятирічки до 115-ї річниці з дня народження В. І. Леніна, близько 400 колективів і більше 8 тисяч трудівників — до 40-річчя Великої Перемоги.

Слово надасться Є. В. Качаловському. Він сердечно подякував робітникам, інженерно-технічним працівникам і службовцям чавуноливарного заводу і виробничого швейного об'єднання, які висунули його кандидатом у депутати Верховної Ради республіки, а також трудівникам міста, які підтримали його кандидатуру.

— Ваше довір'я і висловлені тут добрі

слова на мою адресу, — сказав Євген Вікторович, — я повністю відношу на рахунок лєнінської Комуністичної партії, яка виховала мене, яка проводить величезну, справді титанічну роботу по здійсненню величезних планів комуністичного будівництва, збереженню і зміцненню миру на землі.

Наступні вибори до Верховних Рад союзних республік і місцеві Ради народних депутатів — подія величезного громадсько-політичного значення. Вони є яскравим демонстрацією історичних завоювань соціалістичного ладу, міцнішої єдності партії і народу.

Охарактеризувавши якісні показники розвитку народного господарства республіки і, насамперед, базових галузей індустрії, промовець підкреслив, що всі досягнення в економіці були підпорядковані головній меті — задоволенню зростаючих матеріальних і культурних потреб трудящих.

Неухильно підвищується життєвий рівень радянських людей. У користуванні населення — більше 13 мільйонів радіоприймачів, 14,8 мільйона телевізорів, більше 14 мільйонів холодильників. Чимало зроблено по поліпшенню торговельного і медичного обслуговування населення.

Кандидат у депутати відзначив, що соціально-економічні досягнення республіки повною мірою стосуються і Кіровоградщини. Завдячуючи постійній турботі партії й уряду, самовідданій праці трудівників економіки області розвивається в цілому сталими темпами. З початку п'ятиріччя по розвиток всіх галузей народного господарства направлено більше 1,8 мільярда карбованців, у тому числі в сільське господарство 700 мільйонів карбованців. Помітно підвищився соціально-культурний рівень життя трудящих. Відрадно відзначити, що господарства області виконали план виробництва зерна. Забезпечено завдання по заготівлях сильних і цінних пшениць, перевиконані плани продажу овочів і картоплі, збільшилось виробництво і заготівля цукрових буряків. Вагомий і успіх кукурудзозодів, які вперше за два останні десятиріччя виростили і зібрали більше мільйона тонн зерна кукурудзи. Помітно попрали справи в тваринництві. Змінилось соціальне обличчя сіл. За цими досягненнями, підкреслювалось у виступі, — праця сотень тисяч людей, організуюча роль партійних комітетів, радянських органів, профспілкових і комсомольських організацій.

Разом з тим, відзначив оратор, сьогодні не можна задовольнятися досягнутим. Партія застерігає від благодушія, самозадоволеності, зниження напруги в роботі. Як програму дій сприйняли ра-

дянські люди промову товариша К. У. Черненко на засіданні Політбюро ЦК КПРС, його статтю «На рівень вимог розвинутого соціалізму», в яких визначена конкретна програма вирішення наступних завдань, шляхи їх досягнення.

У виступі значне місце відводилось невирішеним питанням, викривались резерви і можливості дальшого підвищення ефективності виробництва. Вказувалось, що в промисловості області допускаються прорахунки у плануванні і матеріально-технічному забезпеченні, корегування планів. Все це невисокий рівень організації праці, слабо впроваджуються новітні досягнення науки і техніки, у ряді випадків низька виконавча і трудова дисципліна. В сільському господарстві повільно зростає продуктивність праці. Істотно зростає вимога роботи транспорту, служби побуту.

Одна з найважливіших проблем, вказав оратор, — ефективне використання трудових ресурсів. Але, як свідчать факти, рівень роботи по зміцненню соціалістичної дисципліни праці і реалізації положень Закону про трудові колективи у місті і області ще не в повній мірі відповідає сучасним вимогам. І це слід якомога швидше поправити. На завершальному етапі п'ятиріччя партія закликає трудові колективи, всіх радянських людей ще ширше розгорнути соціалістичне змагання, зробити все для безумовного виконання намічених планів.

Під час перебування у Кіровоградській області Є. В. Качаловський відвідав заводи «Більшовик» і чавуноливарний, познайомився з роботою колективу головного підприємства швейного виробничого об'єднання, з торговельним обслуговуванням жителів обласного центру, побував у колгоспі імені Шевченка Кіровоградського району. Він цікавився виробництвом, використанням потужностей по випуску товарів народного споживання, роботою тваринників у зимових умовах. Обговорювалось питання підвищення ефективності і якості роботи, зміцнення дисципліни і організованості, повнішого використання резервів і можливостей для задоволення запитів і потреб населення. Відбулась бесіда з членами бюро обкому партії і облвиконкому.

В поїзді Є. В. Качаловського супроводжували перший секретар Кіровоградського обкому партії М. Г. Самілик і голова облвиконкому В. І. Желіба.

«ФЕСТИВАЛЬНИЙ РУХ ВИПРОБУВАНО ЧАСОМ, ЙОГО ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ СПРАВИ МИРУ І ВЗАЄМОРОЗУМІННЯ НАРОДІВ ДУЖЕ ВЕЛИКЕ».

К. У. ЧЕРНЕНКО.

Пристрасним словом

На нашій планеті неспокійно. Щогодини телетайпи світу відстукують тривожні цифри. Стільки-то померло від голоду, стільки-то поповнили армію безробітних, стільки опинилось на вулиці, не маючи чим заплатити за житло... А в цей час сесія НАТО обговорює новий проект гонки ядерних озброєнь, десь випробовуються нові «Першінги» чи «Томагавки». Ядерний вулкан загрожуватиме людству вибухом. Сучасний світ капіталізму страждає страшним людиноненавистницьким недугом... Ось так коротко можна сформулювати основний ідейний зміст нової програми, яку готує зараз наш агіттеатр. Спектакль «Історія хвороби» (за жанром це політичний памфлет) буде присвячено XII Всесвітньому фестивалю молоді і студентів у Москві.

Щороку ми присвячуємо свої програми знаменним подіям в житті нашої країни. «Історія хвороби» — це дуже складний, емоційно сильний і, звичайно, злободенний матеріал. Нам доведеться над ним серйозно попрацювати. Але, думаю, це символічно, що він з'явиться в нашому репертуарі в Міжнародний рік молоді, в рік, коли юність планети збереться в столиці нашої Батьківщини під стягами миру і дружби, щоб на весь світ пролунало їхнє дружнє «Ні — гонці ядерних озброєнь!», «Ні — війні!». Символічно, що цей спектакль готують такі ж юні, що їм, кому належить майбутнє, така близька сьогодні ця вічна тема.

Якось на репетиції, коли ми обговорювали усі деталі

і подробиці нашої нової програми, хлопці показали мені вирізку з «Комсомолки», де повідомлялось, що Міністерство культури СРСР уточнило порядок проведення шефських концертів професійних і самодіяльних колективів, кошти від яких підуть у фонд фестивалю. Свій шефський концерт дали у Палаці культури «Жовтень» Кіровоградського виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка».

Повинен сказати, що за роки існування (а починали ми у 1977 році зі звичайної агітбригади) у нашого колективу з'явився свій почерк, своє кредо, якщо хочете. Наші програми завжди на злобу дня: гострі, емоційні.

Телеграма в номер

У ході підготовки до XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів за останні півтора місяці були проведені шефські концерти виступів самодіяльних колективів системи культури і профспілки.

Агіттеатр «Сучасник» Кіровоградського Інституту сільськогосподарського машинобудування виступив зі спектаклями «Хотят ли русские войны?» та «Оберенно — речі» в Па-

лаці культури «Жовтень». Зароблені кошти (185 карбованців) колективна перерахував у фонд фестивалю.

* * *

В будинку культури Кіровоградського заводу радіовиробів імені XXVI з'їзду КПРС відбувся концерт народного самодіяльного ансамблю бального танцю «Конвалія».

Кошти, зароблені за концерт, в сумі 420 карбованців, будуть перераховані у Фонд миру та у фонд XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві.

Минули часи агітбригад, так вважаю я і мої вихованці. Що я маю на увазі? Насамперед, форму. «Лобова» агітація сьогодні не проходить. В усякому випадку у молодіжній аудиторії. Хоча агітаційний жанр завжди політично актуальний. Але потрібен пошук. Музика, танець, пантоміма можуть збагатити цей жанр, зробити його переконливим, цікавим, виразним.

За ці роки зросла майстерність учасників агіттеатру. Це відчутно. Причому, колектив студентський, природно, що склад його учасників час від часу змінюється. Але кожне наступне покоління бере від попереднього усе краще, досконаліше. Тож зрозуміло, що й вимоги до програм, до кожного з учасників відповідно зростають. У 1982 році агіттеатру «Сучасник» було присвоєно звання народного колективу. Велика заслуга в цьому наших «ветеранів», як я їх називаю, Роза Басіної, Іри Остапчук,

Олега Гітельмана, Юрія Одегова. Юрій Одегов, до речі, не зрадив своєму юнацькому захопленню і повернувся до агіттеатру через роки, сьогодні уже як наш музичний керівник. Це високе звання — народного колективу і сьогодні підтверджують актори «Сучасника» Дмитро Корлиханов, Костянтин Хенкін, Андрій Рєзнік, Сергій Іванюк, Ірина Шинкаренко, Наталя Бурля, Олена Федотова, Ольга Стебловик, Зоя Іванова.

Закінчиться у хлопців і дівчат сесія, канікули, «обкатаємо» новий спектакль — і в путь. На нас чекають у військових підрозділах, студентських аудиторіях, у трудових колективах. Нашому пристрасному слову вірять, його чекають. Ми сподіваємось не розчарувати своїх глядачів і в нинішньому сезоні. Обіцяємо дуже серйозну і актуальну розмову. Про мир. Про щастя. Про життя.

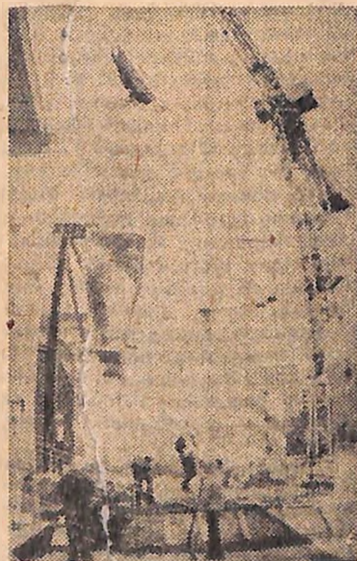
Б. ДУЧЕНКО,
художній керівник агіттеатру «Сучасник» КІСМУ.

Макет Палацу молоді.

КІРОВОГРАД. Актори самодіяльного народного агіттеатру «Сучасник» Інституту сільськогосподарського машинобудування разом зі своїм керівником Борисом Іллічем ДУЧЕНКОМ обговорюють сценарій нової програми.

МОСКВА. На Комсомольському проспекті кипить робота — будується Палац молоді.

«Нетонучий авіаносець» справді невразливий?

Шановна редакціє!

Ми завжди читаємо ваш «Консультпункт». Нерідко дізнаємось з нього багато нового, цікавого.

Пам'ятаєте старий анекдот: коли ми заходимо в дім, то знімаємо шапку, а японці знімають взуття... Або ще: ми дітей караємо за неслухняність тим, що не випускаємо з дому погуляти, а японці — не пускають в дім... І таких прикладів неспівпадання традицій і норм поведінки можна пригадати чимало. Отже, Японія — менш знайома нам, ніж країні Західної Європи, країна своєрідної культури і правил моралі.

Тож хотілося б дізнатись, як Японія, багатостраждальному народові якої довелося першими відчувати на собі жахливості ядерної зброї, сьогодні сама виявляється втягнутою в імперіалістичні плани воєнної істерії США?

З повагою — студенти КІСМУ.

26 лютого 1985 року виповнюється 60 років встановлення дипломатичних відносин між СРСР і Японією. Протягом цього періоду відносини між двома країнами з вищої японської сторони носили складний, часто ворожий характер. В історії наших взаємовідносин, на жаль, були Хасан і Халгін-Гол. Разом з фашистською Німеччиною Японія брала участь у підготовці і розв'язанні другої світової війни.

Після розгрому мілітаристської Японії в країні були проведені деякі демократичні перетворення. Нова Конституція Японії проголосила демократичні права і свободи трудящих. І, що особливо важливо, одна з її статей забороняє Японії мати збройні сили, виробляти чи ввозити ядерну зброю, а також містить заборону від права на ведення війни.

Проте, не дивлячись на статті Конституції і прийняті договірні зобов'язання, правлячі кола Японії, які представляють велику національну буржуазію і військові чиновницькі верхи, взяли курс на мілітаризацію країни, на військово-політичний союз із Сполученими Штатами Америки. В основі такого курсу лежить співпадання класових інтересів правлячих кіл обох країн.

У 1951 році США одержали право тримати на території Японії свої війська, розмістивши там 119 військових баз і об'єктів. У 1960 році укладено договір про взаємне співробітництво і гарантії безпеки, який зобов'язує Японію брати участь у здійсненні воєнної стратегії США на Далекому Сході. І, нарешті, в грудні

1984 року підписано протокол про спільні бойові операції двох країн «у випадку надзвичайних обставин», який зобов'язав японців здійснювати патрулювання повітряного і морського простору в Північно-Захід-

ній частині Тихого океану, здійснювати блокаду протоки Лаперуза, Сангорської та Корейської.

Під вивіскою «Сил самооборони» Японія сьогодні має кадрові збройні сили кількістю в 270 тисяч чоловік, майже половину з яких становить офіцерський склад. У порівнянні з п'ятнадцятьма союзниками США по НАТО, Японія займає 6-те місце по чисельності ВПС, 5-те — по підводних човнах, 4-те — по тоннажу ВМФ, а за рівнем воєнних витрат — 7-ме місце в світі. Американський воєнно-промисловий комплекс все більше втягує Японію в небезпечний етап гонки ядерних озброєнь.

Токіо запобігливо схиляє-

ться в поклони і передає США технологічну документацію на цілий ряд зразків військової техніки, збільшує свої воєнні асигнування на 6 процентів і дозволяє розмістити на острові Хонсю американські винишувачі-бомбардувальники «Ф-16», здатні нести ядерну зброю. Більше того, японська промисловість розпочала випуск «Ф-15» та «Ф-16». На американських авіаносцях, що курсують біля берегів Японії, планується розмістити крилаті ракети «Томагавк».

На переговорах у Вашингтоні, які розпочались з перших днів 1985 року між Р. Рейганом і Я. Накасоно, останній погодився збільшити військові витрати на 7 процентів, пообіцяв продовжувати курс на мілітаризацію країни і підтримав план створення військового альянсу Токіо — Сеул — Вашингтон.

Позиція прем'єра Японії пояснюється й тим, що багато ведучих галузей японської економіки знаходяться сьогодні в прямій залежності від американського ринку. Так, у США реалізується більше 40 процентів експорту японських автомобілів, до 30 процентів корних металів, до 35 процентів магнітофонів, радіоприймачів і телевізорів. У свою чергу Японія одержує з США до 95 процентів усього імпорту соєвих бобів (улюблена страва японців), близько 60 процентів пшениці, до 25 процентів деревини і бавовни.

Результатом тісного американсько-японського військово-політичного і торгово-економічного співробітництва поставило японську дипломатію в праму залежність і змусило її слідувати у фарватері політики США.

Японська газета «Асахі» писала: «небезпека втягнення Японії у війну носить реальний характер, а це призведе до загибелі японської нації». В усьому випадку «нетонучий авіаносець», як прем'єр-міністр Я. Накасоно назвав свою країну, продовжуючи курс на мілітаризацію, навряд чи залишиться на плаву.

О. ПОПОВКІН,
лектор-міжнародних обласної організації товариства «Знання».

«Ліквідувати японо-американський договір безпеки!», «Томагавки» не пройнуть!», «Ні — гонці ядерних озброєнь!» — під такими лозунгами в Токіо відбулась масова маніфестація, організована з ініціативи прихильників миру Японії, демократичних партій, профспілкових, жіночих і молодіжних об'єднань.

Фото Г. АНІЧКІНОУ.
Фотохроніка ТАРС.

Цифри і факти

★ Управління національної оборони Японії планує довести чисельність військових сил до 2,5 мільйона чоловік і на 90 процентів забезпечити їх японською зброєю і технікою.

★ В японській промисловості сьогодні працює 150 тисяч робітників 3-го і 4-го покоління — більше, ніж у всіх капіталістичних країнах разом узятих. Один робітник сучасної конструкції, до речі, замінює труд 4—5 робітників.

★ Пенсійний вік у Японії для жінок — 60 років, чоловіків — 65. До цього віку через високу інтенсивність виробництва мало хто доживає.

ЩАСЛИВІ І ВАЖКІ ДОРОГИ

С КІЛЬКИ ЛЮДЕЙ у світі, стільки й доль. Ці мудрі слова, певно, стосуються й тих, про кого я хочу поведати сьогодні мову. Одразу скажу — людей не зовсім звичайних, а таких, що пройшли крізь тяжкі випробування, що прожили довге життя, в якому не жаліли себе заради великої справи.

З багатьма із них я познайомився на зльоті пропагандистів — учасників Великої Вітчизняної. Тут, в урочистій обстановці, вони були при всіх своїх нагородах. Але вражав не стільки їх блиск, скільки щирість, схвальованість здебільшого уже літніх чоловіків і жінок. Молода схвильованість.

Саме тоді мені й спало на думку, що не лише їхній життєвий досвід, їхнє знання, висока принциповість та ідейна переконаність дають їм права навчати інших, молодших, ще не перевірених життям. Ота схвильованість — свідчення молодості душі — теж дає їм таке право...

21 червня 1941 року комсомолка Поліна Іскрук здала останній екзамен за 2-й курс педагогічного інституту. А 22-го... Війна перекреслила всі її плани, мрії, сподівання. Це був страшний, несподіваний удар, але він не зламав Полю. Вона стала в ряди захисників Вітчизни — до цього її підготував комсомол, брала участь в обороні Сталінграда. А після війни здійснила свою мрію — стала педагогом. Нині Поліна Лаврентівна працює в Голованівську, в СПТУ. Її робота пропагандиста — органічне доповнення до основної, викладацької, невід'ємна частина її багатого духовно, соціально значимого життя.

— Комсомольці нашого покоління, повернувшись з війни, не збиралися почивати на лаврах. Вони вважали себе зобов'язаними працювати — і не лише за себе, але й за тих, хто поліг у боях із фашистами, — ці слова І. П. Гончара, завідувачого кабінетом політосвіти Добровеличківського райкому партії, найкраще пояснюють, чому, незважаючи на трудності повоєнного періоду, Поліна Лаврентівна

на добивалася свого. Пояснює, чому й нині вона, як і тисячі її ровесників, не обмежується виконанням лише службових своїх обов'язків, але й бере активну участь у громадському житті, віддає чимало сил пропагандистській роботі.

М ОЛОДІСТЬ — пора формування й утвердження переконань. Істина ця не нова, так було завжди. І якими щасливими мають вважати себе хлопці та дівчата, котрим пощастило у цей час зустріти чуйного наставника! Недарма й О. Є. Лукашенко вважає, що йому повезло в молодості. Адже для нього, тоді ще зовсім молодого хлопця, першим наставником, пропагандистом і агітатором був комісар легендарного ковалківського партизанського з'єднання Герой Радянського Союзу С. В. Руднев, людина кришталевої чистоти, крицевої волі, великої душевності й високої духовності, полум'яний патріот і комуніст.

Із короткої розмови з О. Є. ЛУКАШЕНКОМ:

КОР.: — Олександр Євграфович, чи часто вам доводиться згадувати свого партизанського комісара? Яким він запам'ятався вам?

О. Є.: — Семен Васильович лишився у моїй пам'яті таким, яким я його бачив найчастіше; він часто говорив з нами, бійцями. Це бувало то на лісовій галявині, то в земляниці... Завдяки йому ми, молоді партизани, навчилися розуміти силу палкого правдивого слова. У ті роки воно теж було зброєю в боротьбі проти фашистів.

КОР.: — В чому ви вбачаєте завдання пропагандиста сьогоднішнього дня?

О. Є.: — Вони визначаються самим життям. Пропагандист не може стояти осторонь суспільних процесів, вирішення насущних проблем — і виробничих, і моральних. У кожній галузі, навіть на кожному окремому підприємстві вони різні. Але єдиною є мета трудових колективів: працю-

вати краще, економніше, з високою якістю. Це й визначає головне завдання всякого ідеологічного працівника.

Кавалер двох орденів Червоної Зірки, учасник битви за Москву М. С. Корнієнко, який керує відділенням школи ідеологічного активу Олександрійського міського партії, не обмежується в своїй роботі лише зустрічами з пропагандистами та слухачами. Він шукає інших шляхів. Саме цей пошук і привів Миколу Степановича до редакції багатотиражної газети «Трибуна шахтаря». Його вірші, які час від часу з'являються на шпальтах газети, завжди сповнені громадського пафосу.

Не так давно мені довелося поговорити із молодим механізатором Олександром Задорожним, який з честю виконував свій військовий обов'язок, брав участь у наданні міжнародної допомоги народам Демократичної Республіки Афганістан. І що характерно — Олександр говорив про необхідність боротьби за мир з тією ж переконаністю, що й Микола Степанович. Така співзвучність, подумалося мені, не випадкова. І справді: торішня пошта «Молодого комуняра» засвідчила, що проблема миру найбільше хвилює молодих — кілька тисяч листів на цю тему одержала редакція. Це — теж один із наслідків невинної роботи наших пропагандистів — учасників Великої Вітчизняної. Це — ще й свідчення нерушимої єдності нас, молодих, із старшим поколінням.

Але серед певних кіл на Заході ще й досі не минула мода на байку про те, що у радянському суспільстві, мовляв, не існує єдності поколінь, що наша молодь не знаходить спільної мови із поколінням своїх батьків. Можливо, того й хотілося б панам капіталістам. Та факти свідчать про інше. Наші ветерани — це ті, до чийого слова молодь прислухається, за ким іде. І якщо О. Є. Лукашенко найбільше говорив саме про молодь, про її проблеми, то це тому, що і він сам чимало часу й сил віддає для їх вирішення. Так само й П. Л. Іскрук, І. П. Гончар та інші наші ветерани. Це не випадково. Вони самі обрали собі цю неспокойну дорогу. А час знову обрав їх — вже уславлених, але не звиклих почивати на лаврах.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

РАДИМО ПРОЧИТАТИ

Проблеми морального виховання

Одне з першочергових завдань морального виховання — підвищення рівня свідомості молоді, забезпечення її гармонійного розвитку. Через це так важливо добиватись єдності ідейно-політичного, трудового та морального виховання. При цьому моральне виховання виступає як головний фактор формування активної життєвої позиції, свідомого ставлення до громадського обов'язку, коли єдність слова і діла становить повсякденну норму поведінки. Про нього й йдеться в книжках, з якими ми радимо вам по-знайомитись, шановні читачі. В серії «Університет молодого марксиста» видав-

ництво «Молода гвардія» випустило книгу донатора філософських наук, професора А. А. Гусейнова «Золоте правило моралі» (ГУСЕЙНОВ А. А. ЗОЛОТОЕ ПРАВИЛО МОРАЛЬНОСТИ. 2-е изд., доп. и перераб. М., «Молодая гвардия», 1982). Автор у живій формі діалогу і лекцій розглядає проблеми морального виховання. В центрі уваги — золоте правило моралі: чого в іншому не любиш, того сам не роби. Гусейнов пропонує читачеві подискутувати на теми: людина для моралі, чи мораль для людини; що таке добро і зло; філантропія: любов до ближнього чи самообман? Сплав комуністичної ідей-

ності і доброти надає глибокого змісту життєвій позиції людини — такий загальний пафос книги.

У видавництві «Знання» серія «Молодіжна» вишла брошура Ю. Б. Соломонова «Позиція і вчинки» (СОЛОМОНОВ Ю. Б. ПОЗИЦИЯ И ПОСТУПОК. М., «Знание», 1983. Новое в жизни, науке, технике. Серия «Молодежь», № 1). Автор довгий час працював у редакції «Комсомольской правды», на сторінках газет і журналів виступав з питань комуністичного виховання молоді. Моральне виховання людини пов'язує з формуванням активної життєвої позиції. Які моральні якості характе-

ризують людину нової форми соціалістичного типу? Як формується духовно щедра, творча індивідуальність, здатна самостійно вирішувати складні життєві проблеми, нести відповідальність за свої вчинки? Про все це розповідають брошури і книги серії «Особа. Мораль. Виховання». В 1983 році в цій серії вийшло третє видання книги донатора філософських наук, професора, лауреата премії Ленінського комсомолу В. Т. Лисовського «Що значить бути сучасним?» (ЛИСОВСКИЙ В. Т. ЧТО ЗНАЧИТ БЫТЬ СОВРЕМЕННЫМ? 3-е изд., доп. М., Политиздат, 1983).

О. РОЗЕН,
старший бібліотекар відділу міського абонементу обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської.

ПЕВНО, у того, хто ступає на священну для людей мистецтва землю Флоренції, виникають якісь особливі думки про мить і вічність. Тому я з деякою заздрістю, якої, втім, не соромлюсь, дивлюся на мою співбесідницю, милу Тетяну Пентенишу, танцюристку заслуженого ансамблю танцю «Ятрань». Нещодавно вона повернулася з Італії, де

міста до міста дуже стомлювали. Але нам пощастило брати участь в телевізійній передачі «Алло, Рафаєла!», яку веде популярна співачка Рафаєла Карра. Ось тут ми познайомилися з італійською молоддю, в деякій мірі, культурною елітою. Виховані, інтелегентні молоді люди, справляють приємне враження. Але ж як вони дорожать своїм місцем. Як бояться опинитися

своїй філармонії. Їх теж щиро вітали італійці.

— Мистецтво «Ятрані» відоме у всьому світі, я це говорю без перебільшення. Вам аплодували в Болгарії, Угорщині, Франції, Канаді, США, на мужньому Острові Свободи. Скажіть, Таню, а які танці особливо припали до душі глядачам?

— Ми повезли з собою 12 танців. Серед них «Гопак», «Козачок», полька «Волинянка»... Пере-

Український танець- гнославець дружби

колектив в малому складі брав участь у проведенні Днів культури СРСР.

— Наші концерти проходили в багатьох містах Італії — Римі, Ліворно, Гроссето, Каррарі, Флоренції.

— Флоренція! — вигукую я і ви розумієте чому, хоч Таня ставиться до цього більш спокійно. В Італії вона вже втретє.

— Звичайно, бувати на батьківщині великих живописців, поетів, музикантів — це щастя. Але емоції емоціями, а сьогоднішня Італія мало чим нагадує країну, де народжувались шедеври. Веселій, темпераментний народ — італійці, привітний, неспокійний. Але як вражає невідповідність блискучості і страждань. Які контрасти між пишністю і злиденістю...

— А як живе італійська молодь? В чому її ідеали? Це відчутно?

— Знаєте, цього разу нам не довелося зустрічатися з прогресивною італійською молоддю. Концерти, переїзди з

на вулиці! До речі, дуже багато італійців не мають роботи, безпритульні. Це жахливо. І ніхто не знає, як зарадити цій хворобі. Звідси пасивний протест деякої частини «загубленого покоління»: панки, різні незрозумілі елементи.

— А чим захоплюється італійська молодь?

— Захоплення теж різноманітне, може дещо подібне: від прекрасного співака, актора Адріано Челентано до якого-небудь «невмітного короля» поп-музики.

— А як сприймали ваші виступи італійці?

— О! Наші концерти проходили з великим успіхом. До речі, минулого разу ми були в цій країні десять років тому і, що несподівано, — є люди, які пам'ятають «Ятрань». Взагалі, виступи росіян, як нас називають, не дивлячись на те, українці ми чи грузини, завжди сприймають зворушливо. В складі нашої групи були народний артист СРСР, соліст київської опери А. Кочерга, тріо бандуристок київ-

живали, як сприймуть італійці наш танець «Рушничок». Чи зрозуміють? Адже рушнички — це наш національний символ. Зрозуміли. Сприйняли. А який танець особливо сподобався (задумується). Ні, не знаю. Всі танці подобалися, всі зустрічали іноді аж занадто темпераментно.

Італійці — люди гарячі. І що там не кажи, а це країна з віковими мистецькими традиціями.

— Ну, а вам, тобто колективу, який танець особливо дорогий?

— А вам?

— «Ятранські весняні ігри».

— Інакше і бути не може. Це наш традиційний танець. Здається, я танцюю його з тих пір, як прийшла в «Ятрань».

— І ще одне запитання... Таню, а про що ви думали там, у Флоренції, коли стояли над рікою Арно і милувалися старовинним прекрасним містом?

— Про Кіровоград, звичайно.

В. ЛЕВОЧКО.

ЖИТТЯ МОЛОДІ

ЗА РУБЕЖЕМ

ПРАГА. Тисячі молодих шахтарів Остравсько-Карвінського вугільного басейну на заклик гірників шахти ім. Першого травня в Карвіні вклучилися в рух «Молодіжна естафета лютості і ударної праці». Нова трудова ініціатива присвячена XII Всесвітньому фестивалю молоді і студентів у Москві.

З великим піднесенням працюють застрільники нового руху. Кожна з 25 молодіжних бригад соціалістичної праці шахти ім. Першого травня не залишає лави без надпланового вугілля рекордів. Але на сьогодні в авангарді змагання йде бригада Емануеля Замарського. На її рахунок понад 27 тис. тонн вугілля, виданого на-гора в січні. Трудовому успіхові бригади Замарського значною мірою сприяла бригада прохідників на чолі з Йозефом Мохроу. Вона першою в галузі рапортувала про виконання п'ятирічного плану. В нинішньому році прохідники взяли зобов'язання підготувати до експлуатації ще три тисячі метрів штретів.

БУЕНОС-АЙРЕС. В Уругваї оголошено про створення Національного комітету по підготовці до XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві. До його складу увійшли представники 23 молодіжних і студентських організацій та рухів, у тому числі — Співки комуністичної молоді Уругваю.

Створення Комітету є однією з найважливіших подій у житті уругвайської молоді, завдяки на прес-конференції, що відбулась у Монтевідео, один з його засновників Альберто Кандо. Після тривалого періоду правління в країні військового режиму, зазначив він, нарешті настав час, коли уругвайська молодь зможе повною мірою вважати себе частиною всесвітнього молодіжного руху.

Національний підготовчий комітет оголосив про проведення конкурсу на кращу емблему для членів уругвайської делегації, які візьмуть участь у міжнародному форумі юності планети в Москві.

через Гавор із Франції — студентка УПУ.

Для мільйонів людей всього світу все більш притягуючими є досягнення реального соціалізму, його політика миру. З ідеалами комунізму, безсмертним вченням Маркса — Енгельса — Леніна прогресивне людство по-в'язує свої надії на світле майбутнє.

Фотохроніка ТАРС.

Учасники української делегації ім'я Н. Н. Ломоносова в Празі.

Найважливіше, що зміни, які відбуваються в нашому суспільстві, благотворно відображаються на життєвому рівні радянських людей, прискорюють ріст реальних доходів населення. Це головний критерій правильності економічної політики партії. Разом з тим, це відображає справжню демократію радянського народовладдя. Депутати завжди виражають волю своїх виборців, їм надано право вирішувати справи району, області, краю, республіки, всієї країни.

Фотохроніка ТАРС.

МІЦНА РУКА БРАТСЬКОЇ СОЛІДАРНОСТІ

Ще у вересні минулого року на шахті «Ведмежоярська» відбувся мітинг у знак солідарності зі страйкуючими гірниками Великої Британії. Виступаючи гнівно засудили провокаційне рішення консервативного уряду звільнити 20 тисяч шахтарів і закрити 20 «нерентабельних» шахт, розцінюючи цей крок, як наступ капіталу на права трудящих і закликали підтримати почин гірників шахти «Байданівська» виробничого об'єднання «Кузбасвугільля» у знак солідарності та для матеріальної підтримки перерахувати свій одноденний заробіток на користь сімей англійських гірників, що голодують.

На цей почин гаряче відгукнулися гірники вуглерозрізів і шахт, робітники і службовці підприємства виробничого об'єднання «Олександріввугільля», шахтобудівельники тресту «Олександрівшахтобуд».

На підприємствах об'єднання і тресту відбулося 87 мітингів солідарності, в яких взяли участь понад 17 тисяч трудівників і виступило на них близько 240 чоловік. Всі вони закликали підтримати страйкуючих шахтарів Англії, допомогти їм вистояти і перемогти в їх справедливій боротьбі. Олександрівські шахтарі перерахували гірникам Великої Британії понад 60 тисяч карбованців.

К. ПОВЕЛЬКО.

м. Олександрія.

НАША ЧЕСТЬ РОБІТНИЧА

Роздуми бригадира зі Овільоводська В. Гнененка «Я на своїй землі господар» близькі й зрозумілі нам, робітникам. Я не випадково вживаю форму множини — «нам». Бо не я один думав над виступом В. Гнененка, ми обговорювали його з комсомольцями цеху.

Правий бригадир, ще серед нас люди випадкові, є й такі, що не дорожать робітничою честю. Стрічав і я таких. Але правий він і в іншому — люди, що потрапили до робітничої сім'ї випадко-

во, це не характерне явище. Справжніх людей, вболівальників за справу, більше. Це і мої товариші Олександр Баринюк, Милія Старшинова, Сергій Сипачов, які неодноразово визнавалися кращими робітниками цеху. Місячні завдання значно перевищують, майже стопроцентно здають продукцію з першого пред'явлення. Вірю, вони ніколи не посоромлять свого робітничого імені.

М. ЛОГВИНЕНКО, секретар комсомольської організації механічного цеху Кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратута.

ДО 80-РІЧЧЯ ПЕРШОЇ РОСІЙСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

ПОЛУМ'Я ПРОЛЕТАРСЬКИХ БИТВ

Поштовкла від часу листівка, датована 1903 роком, привертає увагу гніпким заголовком «Кривий цар». У руках сотень робітників, що піднялись на штурм самодержавства, побував цей відбиток, зроблений у підпільній друкарні ЦК РСДРП. Знайдений нещодавно в тайнику на горіщі одного з старих будинків Києва. Він став експонатом Київського філіалу Центрального музею В. І. Леніна. Листівка увійшла в розділ, присвячений революції 1905—1907 років у Росії, де зібрано понад триста різноманітних матеріалів.

АНКЕТА «МК»

«СУСПІЛЬСТВО І ТИ»

Роздуми бригадира плавильників В. Гнененка про соціальну активність молодого робітника, про його активну життєву позицію, надруковані в минулому спецвипуску, видались нам цікавими. Сподіваємось, серед читачів теж знайдуться бажаючі взяти участь у розплатній розмові. Щоб охопити якомога більше аспектів її, пропонуємо вам, дорогі друзі, відповісти на запитання нашої анкети «Суспільство і ти».

Головна умова анкети — щирість і відвертість. Хотілося б знати основні відомості про вас: вік, рід занять, місце проживання, тощо. Прізвище — за бажанням. Редакція чекає ваших листів, дорогі друзі!

1. Якою на твою думку має бути людина майбутнього?

2. Чи є серед людей, що тебе оточують, серед твоїх ровесників такі, яких хотілося б наслідувати? Якщо да, то чому?

3. Що значить в твоєму житті і житті твоїх ровесників труд — необхідність? Задоволення? Потреба?

4. Чи завжди ти дієш відповідно своїм переконанням? Як ставишся до різних компромісів?

5. Які риси людського характеру ти відносиш до недоліків, що можна вибачити, а які вважав би зовсім недопустимими?

6. Активна життєва позиція. Як ти її розумієш? Як оцінюєш особисту позицію у суспільстві?

О кінозоряне обледеніння!

Де там самотність — немає тіні.

В метро, в тролейбусі, в магазині
Одні роззяви, од щастя сині.

Нестерпно до жаху, коли роздягають

На всіх афішах, як в роздягальнях,
В газетах-клізетах негайно й нагально,

У кінозоряній ожеледці
Тобою загортують оселедці —

Очі зім'ято, обличчя порвано

(Як страшно згадати

У «Франс-Обсервері»

Свій знімок із мордою пиховатою

На звороті в покійній Мерлін!).

(А. ВОЗНЕСЕНСЬКИЙ).
Переклад І. ДРАЧА.

«САМОГУБСТВО —

«3 ІРКИ» на західно-му кінонебосхилі загораються і гаснуть майже однаково — раптом, несподівано. А з часом імена окремих з них надійно забувають навіть колишні шанувальники. Проте, хоч популярність американської кінозірки Мерлін Монро прийшла на 60-ті роки, навколо імені відомої актриси і сьогодні світиться таємничий ореол невідомого, точаться всілякі розмови, з'являються нові здогадки і версії.

канській пресі «вибухнула» сенсаційна новина, яка викликала «шок» у жителів «найдемократичнішої в світі держави»: актриса не

НА ПОГАНЬ

покінчила життя самогубством, а стала жертвою запланованого вбивства, заподіяного агентами Центрального розвідувального управління США.

Мерлін Монро вирішила розповісти громадськості про ці брудні плани, що визрівали у вищих ешелонах влади США. Однак за день до назначеної зустрічі з журналістами, актрису знайшли мертвою у її фешенебельному особняку.

Офіційний висновок експертів був таким: смерть наступила від сильної дози снотворного — набутала. Проте американський детектив переконаний, що саме агенти ЦРУ ввели їй смертельну дозу препарату, інсценувавши самогубство. Стверджувалося, що актриса загинула, прийнявши більше 40 таблеток снотворного. Хоча, як свідчить акт про розтин трупу, у шлунку покійної не виявлено смертельної дози

розвиток подій, яким якраз місце в голлівудському бойовику, і які тільки віддаляють від істини. Ну, скажімо, таке: після обнародування повідомлення Міло Сперильо, колишній помічник слідчого Лайонел Грендисон, який вів тоді «справу Монро», заявив, що він підписав акт про розтин тіла покійної під погрозою позбавитися свого поста...

Або ще: через місяць після першої сенсаційної прес-конференції М. Сперильо запропонували виступити в програмі телекомпанії Сі-бі-ес, щоб він детально представив свою версію вбивства Мерлін Монро. В ході програми Сперильо... відмовився від висунутих ним раніше звинувачень ЦРУ в причетності до смерті «зірки» кіно. Складає-

ться враження, відзначалось у пресі, що навколо «справи Монро» (яких, до речі, у ФБР є кілька варіантів — для преси і для службового користування) знову створюють завісу мовчання. А коли щось замовчують — є ґрунт для сумнівів і підозр.

Та як би там не було, ім'я Мерлін Монро, яке знову опинилося в центрі уваги громадськості, змушує пригадати й інші трагічні долі багатьох західних «зірок». В атмосфері буржуазної ідеології, в суспільстві, де прагматизм і бездуховність стали зброєю розбещення душ і умів, де розчарованість, песимізм, відчай — основний мотив і реального життя, і життя мистецтва, трагічна історія актриси звучить символічно.

Л. ЯРМОЛЕНКО.

ІТИ З УДАРАМИ...»

Ну, звісно! Напередодні трагічного дня 4 серпня 1962 року знаменита кіноактриса ще дзвонила на студію, радилась з друзями як краще розставити тільки-но куплені меблі. А наступного дня весь світ узнає про смерть «зірки» екрана. І нині декого непокоїть, що ж змусило актрису в землі слави добровільно піти з життя? Адже тоді офіційними властями, які проводили розслідування цього трагічного випадку, була висунута версія самогубства.

І ось у 1982 році, день в день через 20 років після трагічної смерті Монро, в амери-

Про це напередодні річниці смерті М. Монро розповів журналістам голова одного з пошукових агентств Лос-Анджелеса Міло Сперильо. За його словами, незадовго до своєї загибелі Мерлін Монро познайомилась з братами Кеннеді. Джон Кеннеді займав тоді пост президента США, а Роберт — пост міністра юстиції. Саме від Роберта Кеннеді, вважає детектив, Мерлін дізналася про деякі секрети таємної політики Білого дому, зокрема, все те, що власні зберігали в папках з грифом «Особливо секретно».

Згідно версії Спер-

набутала. І при цьому згадувався синяк на її тілі. Сперильо вважає, що це і був слід смертельної ін'єкції.

За його даними, спочатку шпигунське відомство, яке вело спостереження за кіноактрисою, планувало викрасти її і помістити в одне із «сховищ» ЦРУ. Потім передбачалось розповсюдити чутку, що кіноактриса пережила сильне нервове потрясіння, і всі її наступні заяви можна було б видати за марення божевільної. Однак щось завадило втіленню цього зловісного наміру, і Мерлін Монро вирішили просто-напросто знищити.

На жаль, сьогодні все ще важко «пролити світло» на таємничу історію більш як двадцятирічної давності. Ще кілька разів протягом останніх двох років я зустрічала повідомлення в пресі відносно тієї скандальної сенсації. Проте вони повідомляли лиш про

На знімку: прогресивний американський співак, активний борець за мир Дін РІД.

Фотохроніка ТАРС.

Пісня в боротьбі за мир

Ось уже більше року двічі на тиждень у залі Кіровоградського районного будинку культури звучить парафраз на тему скітти Георгія Свиридова «Час, вперед!». Це починає свою програму молодіжний клуб «Метроном».

— Головне завдання нашого клубу, — розповідає ведучий Сергій Чумак, — це протистояння впливу буржуазної пропаганди на молодь. Як свідчать статистичні дані, більше 70 процентів молодіжних програм західних радіостанцій мовами народів СРСР — музичні. Ці «голоси» рекламують безтурботне життя «зірок» естради, головний акцент роблять не на якості музики, а на тому, які великі гроші одержують учасники популярних ансамблів. Ми знайомимо юнаків та дівчат з кращими зразками радянської та зарубіжної музики, намагаємось розвивати у наших гостей хороший естетичний смак. Тому велику увагу приділяємо якості програм.

Сергій показує сценарії вечорів, які були проведени у молодіжному клубі. Ось, наприклад, програма «Боротьба за майбутнє — боротьба за молодь». Вона розповідає про методи впливу на свідомість, до яких вдається буржуазна пропаганда, про ідеологічні диверсії проти радянської молоді, про безкомпромісну боротьбу за мир, що ведеться прогресивними людьми

на Заході, про марші та мітинги миру у Радянському Союзі.

Боротьбі за спокій на планеті присвячена і програма «Пісня в боротьбі за мир». Вона розповідає про історію політичної пісні від витоків до наших днів. Це і революційні пісні, і пісні Великої Вітчизняної війни; значна увага приділяється сучасній антивоєнній пісні. Слухачі знайомляться з піснями у виконанні Леоніда Утьосова, Поля Робсона, Віктора Хари, Піта Сігера, Діна Ріда.

До річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції у молодіжному клубі підготували програму «День народження нашої Вітчизни», під час святкування Міжнародного дня солідарності трудящих гості «Метронома» ознайомилися з програмою «Свято миру та праці».

Готують у клубі і тематичні програми. Наприклад, на одному з вечорів розповідалося про прогресивного англійського музиканта Джона Леннона. Нині в роботі програми про народну артистку РРФСР Аллу Пугачову, про популярну музику соціалістичних країн та вечорів «Що таке міжнародний тероризм» і «У тенетах шоу-бізнесу», де буде розказано про долі «зірок» рок-музики, що розмінюють свій талант у погоні за грішми. Нову програму клуб підготує і до Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві.

Г. ХАРИТОНОВ.

Кіровоградський район.

ЗАРУБІЖНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

«Рембрандт і його учні»

ВАРШАВА. Подією в культурному житті столиці Польщі стала виставка «Рембрандт і його учні» у Варшавському національному музеї. Більшість робіт, які експонувалися на виставці, представив Ленінградський ермітаж, підтримуючий з варшавським музеєм тісні контакти.

Вперше твори Рембрандта із зібрань Ермітажа були показані в Польщі у 1956 році на виставці, організованій до 350-річчя з дня народження художника, потім у 1972 році — на виставці «Народження сучасного пейзажу». У 1973 році Ермітаж прислав свої картини для експозиції французького живопису XVII—XX вв. У тому ж році в Ленінграді експонувався живо-

пис епохи барокко із зібрань варшавського Національного музею.

(Інтерпрес—АПН).

Музей літаючих зміїв

ДЕЛІ. В січні 1985 року в Ахмадабаді, повідомляє «Таймс оф Індія», відкрився перший в світі музей літаючих зміїв. Основний фонд музею становить унікальна колекція індійського художника Бхану Шаха, яку він збирав протягом двадцяти років. В експозицію ввійде 1300 експонатів. Організований на пожертвування любителів цього виду спорту, музей має не тільки демонстраційні зали, а також і кінозал, де будуть демонструватися відеофільми про змагання й масові запуски літаючих зміїв.

Валерій МОРОЗОВ,
кор. АПН.

Відомо, що традиційний одяг японців — кімоно втрачає в умовах сучасного стрімкого життя свою популярність і стає непрактичним. Крім того, кімоно дуже дороге коштує — дуже багато в нього вкладється ручної праці й вигадки майстрів. Проте, як повідомляє агентство Кіодо, всі рамки доступної людському розумінню ціни за кімоно перевищили власники одного з найбільших токійських універсальних магазинів, виставивши на загальний огляд наряд вартістю в 280 мільйонів ієн (більше 1 мільйона доларів США). Воно є точною копією придворного одягу дам епохи Хейан (9—12 століття н. е.). Виготовлене це кімоно з тканини, зітканої з тонких платинових ниток товщиною всього 0,2 мікрона, працював над ним колектив майстрів майже 11 місяців. Залишається дати відповідь на питання: на яких понукців розрахований цей наряд?

На знімку: останні приготування перед показом. «Чудо-кімоно» одягають на живий манекен, який буде стояти за скляною вітриною.

Фото Кіодо — ТАРС.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На випускному листі

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС.
м. Кіровоград.
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділення комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолабораторії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.